

Magyarázat nincs, és nem is lesz

Taro Izumi:

Talán álmodban csiklandoznak?

A bázeli Tinguely Múzeumban egymásra hányt székek és létrák, bicikliülések és kerekek, fém és fa tárgyegyüttesek sorakoznak. Közöttük óriásira nagyított sajtófotókon kosárlabda- és futballmeccsek vetített képei. A mozgás fizikai határterületein rekedt élsportolók mellett videópárjaikon ázsiai modellek veszik fel a játékosok pontos pózát. Taro Izumi japán multimédiaművész nagyszabású installációi leginkább egy örökké hámozható, de sosem meghámozott gyümölcs végtelenített mozgóképéhez hasonlítanak. Aktuális kiállításán bemutatott összes munkája a végtelenbe tartó fejezetek és alfejezetek végtelen sorozatából épül fel. Új műegyüttese mellett (Lehetne párnával megemelt padlójú áruház - *Could [pillow/raised-floore storehouse]*, Lehetne kék - *Could [blue]*, Viszlát felhő - *Cloud [goodbye]*) jelenik meg a fenti munka, amely valahová a valós és a rögzített idő, a lehetséges és elképzelt emberi mozgás, a megtörtént esemény és annak reprezentációja közötti (feneketlen) térbe zárja nézőjét kommentár nélkül. A totálinstalláció loopolt videóin (Gördülő elefánt - *Elephant rolling*, Halászat - *Fishing*) mindennapi, névtelen arcok és testek helyezkednek az újságok és hírportálok sporthíreiből ismert heroikus pozíciókba. Méghozzá a térben bevilágított

műtárgyprotézisek segítségével, amelyek egy közönséges halandó számára is lehetővé teszik, hogy az örökkévalóságig reprodukálni tudják a játékosok pillanatnyi mozdulatait. Mozdulatlanul. Azt leszámítva, hogy egy hajtincs vagy ruhaszegély olykor megemelkedik a szélben, vagy finoman megváltozik egy vonás a modellek arcán, ezeken az álló videókon lényegében semmi sem történik. A háttérben a forgalom zaját és madáracsicssergést hallani. Köhögést. Magyarázat nincs, és nem is lesz.

A mozgás és a mozdulatlanság kontrasztja viszont nem is olyan éles, mint amilyennek tetszik. A vetített, egymás mellé rendelt videópárok zavarbaejtő, nevetséges ürességét épp a sebesség kivonása adja. Olyan terek ezek, ahol az idő telik, de nem múlik, ahol a test mozog, de nem halad. Hogy egy rögzített fotón vagy végtelenre lassított, protézisekbe zárt testekben nyílik-e meg ez a tér, az már szinte mindegy is. Míg a sajtófotók egy-egy mozdulatot (a pillanat törtrészét) a kamerával zárják örökre állóképbe, a fejjel lefelé lógó, spárgába kényszerített és nyakkal a földnek, csípővel az ég felé tartó alakok ugyanezt a teret élik újra, csakhogya a valóságban. Amint az elképzelés pillanata valósággá válik, a dolog banalitásba fordul. A figurák többé nem egy, a test határaival játszó fizikai ideaként je-

Taro IZUMI: << Pan >>, Palais de Tokyo, SAM Art Projekts, 2017, kiállítási enteriőr
Fotó: Aurélien Mole
Taro Izumi, a Georges-Philippe & Nathalie Vallois Galéria (Párizs) és a Take Ninagawa (Tokió) jóvoltából
←

Taro IZUMI: << Pan >>, Palais de Tokyo, SAM Art Projekts, 2017, kiállítási enteriőr
Fotó: André Morin
Taro Izumi, a Georges-Philippe & Nathalie Vallois Galéria (Párizs) és a Take Ninagawa (Tokió) jóvoltából →

lennek meg, sokkal inkább a képzelet és a képi reprezentáció paródiájaként. Ahogy a poszterképek alakjai kiszabadulnak képfogságukból, és az elérhető hétköznapiság területére lépnek, titkuk megtörik – vagyis megszűnnek szellemnek lenni, de nem a valódi sebességbe lépnek vissza, hanem saját kimerevített másviláguk tapasztalható projekciójába. Ez a törés alig hallhatóan, végtelenségig sűrített utalásokon keresztül nyitja meg a láthatatlan és látható, a hétköznapi és abszurd, a tárgykészítés és felvétel között tatóngó halvány, de feneketlen teret. Mert minek is kellene megvalósulnia tulajdonképpen? A *valamivé válás* állandó téridejében a megvalósítás és *megvalósulás* pusztá gondolata válik nevetségessé.

Erről a térről pedig nehéz írni, mert nincs benne semmi. Ahogy a *csinálás* újra és újra egy következő pillanatra tolódik, az installáció összes résztvevője (a protézisek, a modellek, a sportolók, a járdaszegély, a ruhák és a székek) mind egy olyan mozdulatra várnak és vágynak,

amely soha nem fog megtörténni. A sorozat itt a mozdulat, a mozgás, az idő és a gravitáció megragadásának lehetetlenségén keresztül hozza Taro örökös témáját: az élet végtelen hétköznapiságát, illetve a hétköznapi *dolgok* abszurdításának láthatóvá tételét. A dolgok és az élet márpedig önmagában is abszurdum, a függöny fellebbentésének egyetlen módja pedig (úgy tűnik) az utánzás, nyomában az elkerülhetetlen humorral és tragikomédiával. A videó médiuma Taro számára fraktálhoz hasonló néma tér – a múzeumban felépített és a videó tér-idejében tükröződő protézisek, a valós sebesség rég eltűnt pillanatát megtartó fotómozdulat és annak utánzata egymás mellé helyezve olyan hurkot hoz létre, amelyben a kényszerített testtartások végtelenségig lelassított (mozgó)képei végső soron csak egy önmagában is irreális vágyat tesznek átélhetővé: milyen lenne utána csinálni? Mármint egy megállított idő után. Hát, kellemetlen.